

Kontradiktornost v řízení před Nejvyšším soudem

Obviněný, který podal dovolání, má právo reagovat na vyjádření státního zástupce, obsahuje-li nějaké relevantní skutečnosti. Takovou skutečností může být nové upozornění na nedávný náleží Ústavního soudu.

Důvodem neposkytnout obviněnému dostatečný prostor k reakci na vyjádření státního zástupce nemůže být naplánované a připravené neveřejné zasedání v budově Nejvyššího soudu.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. III.ÚS 3397/23 ze dne 9.9.2024)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele M. U., t. č. ve Věznici Rapotice, zastoupeného Mgr. V.Š., advokátkou, se sídlem T., proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. září 2023, č. j. 6 Tdo 791/2023-1543, a usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 18. dubna 2023, č. j. 2 To 92/2022-1440, za účasti Nejvyššího soudu a Vrchního soudu v Olomouci, jako účastníků řízení, a Nejvyššího státního zastupitelství a Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, jako vedlejších účastníků řízení, tak, že usnesením Nejvyššího soudu ze dne 19. září 2023, č. j. 6 Tdo 791/2023-1543, bylo porušeno ústavní právo stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. září 2023, č. j. 6 Tdo 791/2023-1543, se ruší. Ve zbytku se ústavní stížnost odmítá.

Z odůvodnění

I. Skutkové okolnosti posuzované věci a obsah napadených rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 a násl. zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí obecných soudů s tím, že jimi došlo k porušení jeho ústavních práv vyplývajících z čl. 8, čl. 36, čl. 38 odst. 2, čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina") a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

2. Z ústavní stížnosti a spisu Krajského soudu v Brně (dále jen "krajský soud"), sp. zn. 52 T 3/2022, vyplývá, že rozsudkem krajského soudu ze dne 21. 9. 2022, č. j. 52 T 3/2022-1330, byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání zločinu podvodu podle § 209 odst. 1 a 5 písm. a) trestního zákoníku. Toho se podle krajského soudu dopustil, stručně řečeno, tak, že jako svědek v rozporu se skutečností podpisem stvrdil, že zůstavitel před ním nejprve podepsal spoluobžalovanou vytvořený text závěti a následně prohlásil, že text obsahuje jeho poslední vůli. Tato falešná závěť byla následně v dědickém řízení předložena notářce. K dokonání trestného činu však nedošlo, neboť oprávněná dědička pravost závěti zpochybnila, čímž odvrátila hrozící škodu ve výši 28 888 816,60 Kč. Za uvedené jednání byl stěžovatel (t. č. advokát) odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 5 let a k peněžitému trestu ve výši 500 000 Kč.

3. Proti uvedenému rozsudku podal stěžovatel odvolání, z jehož podnětu zrušil Vrchní soud v Olomouci (dále jen "vrchní soud") rozsudek krajského soudu ve výroku o peněžitém trestu. Ve zbytku

odvolání zamítl. Vrchní soud dospěl k závěru, že dokazování bylo provedeno v dostatečném rozsahu a vina byla prokázána bez důvodných pochybností.

4. Proti usnesení vrchního soudu podal stěžovatel dovolání, které Nejvyšší soud odmítl napadeným usnesením. V jeho odůvodnění dospěl k závěru, že mezi závěry soudů nižších stupňů a obsahem provedených důkazů není žádný relevantní rozpor. Zároveň soudy věnovaly pozornost stěžovatelově obhajobě (důkazně nepodložené), kterou beze zbytku vyvrátily. Důvodem pro vyhovění dovolání nemůže být ani porušení § 214 trestního řádu, dávajícího obžalovanému právo vyjádřit se k provedenému důkazu, neboť k takovému vyjádření měl stěžovatel opakovaně prostor v pozdějších fázích řízení. I přes opomenutí předsedy senátu dotázat se stěžovatele na využití jeho práva podle § 214 trestního řádu tak nešlo o zkrácení práv obhajoby. K obdobnému závěru je nutné dospět i při hodnocení chybného postupu, kterým byly soudem prvního stupně doručeny některé listiny do datové schránky stěžovatele, kterou používal jako advokát, ač stěžovatel soud žádal o jiné doručení.

5. Soudy nepostupovaly ani v rozporu se zásadou totožnosti skutku, ačkoliv byl popis skutku doplněn o další podrobnosti. K zachování totožnosti skutku podle ustálené judikatury postačuje shoda mezi podstatnými okolnostmi skutku nebo shoda ve způsobeném následku. Obojí je v případě stěžovatele zachováno. Pochybení Nejvyšší soud neshledal ani při určení výše způsobené škody. Soudy v souladu se zákonem a zásadami trestního řízení stanovily způsobenou škodu na základě provedeného dokazování a nikoliv jejím "převzetím" z dědického řízení. Porušením stěžovatelových práv není ani skutečnost, že v trestním řízení nebyl objasněn jeho motiv, neboť ten není obligatorním znakem dané skutkové podstaty. Námitku nepřiměřeně přísného trestu Nejvyšší soud odmítl s tím, že nespadá pod žádný dovolací důvod. Otázku aplikace § 58 trestního zákoníku, týkající se fakultativního mimořádného snížení trestu odnětí svobody, Nejvyšší soud nepřezkoumává. V argumentaci soudů nižších stupňů však nelze shledat nic, co by tomuto ustanovení (anebo související judikatuře) odporovalo. Žádné pochybení, které by mělo vliv na zákonnost konečného rozhodnutí, neshledal Nejvyšší soud ani ve způsobu vedení výslechu svědků, ani ve skutečnosti, že předseda senátu krajského soudu se v průběhu odvolacího řízení stal soudcem vrchního soudu.

II. Argumentace stěžovatele

6. Stěžovatel v první řadě namítá, že Nejvyšší soud mu neposkytl možnost uplatnění repliky proti vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství. Toto obsáhlé vyjádření zaslal Nejvyšší soud stěžovatelově obhájce do datové schránky dne 12. 9. 2023, k čemuž stanovil možnost reagovat replikou, aniž by stanovil jakoukoliv lhůtu. Stěžovatel, t. č. ve výkonu trestu, do jednoho měsíce vypracoval se svoji obhájce obsáhlou repliku, aby se posléze dozvěděl, že Nejvyšší soud již dne 19. 9. 2023 (tedy týden po odeslání vyjádření) ve věci rozhodl. Tím podle stěžovatele došlo k popření základních zásad trestního řízení, které ve své judikatuře chrání i Ústavní soud.

7. V obsáhlé ústavní stížnosti stěžovatel uvádí další námitky, které vzhledem k níže uvedenému posouzení není nutno podrobně rozvádět.

8. Návrh na odklad vykonatelnosti napadených rozhodnutí odůvodnil stěžovatel tím, že takový postup nemůže být v rozporu s žádným důležitým veřejným zájmem a nikomu jinému jím nemůže vzniknout újma. Naopak trvající výkon trestu odnětí svobody považuje stěžovatel za nežádoucí.

III. Vyjádření ostatních účastníků řízení a replika stěžovatele

9. Ústavní soud si pro posouzení věci vyžádal vyjádření ostatních účastníků řízení.

10. Nejvyšší soud ve svém vyjádření uvedl, že s argumentací stěžovatele nesouhlasí. Všechna napadená rozhodnutí podrobně vysvětlují, jak závěry o stěžovatelově vině, tak vypořádání se s jeho

obhajobou. Vzhledem k tomu, že ústavní stížnost je opakováním stěžovatelovy obhajoby, odkazuje na odůvodnění napadených rozhodnutí. K námitce porušení práva na spravedlivý proces ohledně možnosti stěžovatele reagovat na vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství k podanému dovolání Nejvyšší soud uvedl, že krátká doba mezi doručením uvedeného vyjádření stěžovateli a termínem neveřejného zasedání Nejvyššího soudu byla dána tím, že v době doručení tohoto vyjádření na Nejvyšší soud již bylo zasedání připraveno.

11. Zásadní je však podle Nejvyššího soudu skutečnost, že vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství neobsahovalo žádné skutečnosti, které by měly na rozhodnutí Nejvyššího soudu vliv, jak je patrné z odůvodnění napadeného usnesení. Z toho Nejvyšší soud dovozuje, že nemožnost stěžovatele na toto vyjádření reagovat nelze považovat za zkrácení jeho ústavních práv. Ani stěžovatelova replika k vyjádření státního zástupce neobsahovala žádné skutečnosti, které by mohly rozhodnutí ovlivnit. Vyjádření Nejvyššího státního zástupce bylo stěžovateli zasláno pouze tzv. na vědomí. Stěžovatel neměl povinnost na něj reagovat, proto mu nebyla stanovena konkrétní lhůta. Pokud stěžovatel věděl, že vypracování repliky zabere delší čas, mohl tuto skutečnost Nejvyššímu soudu sdělit a soud by na doručení repliky samozřejmě vyčkal. Replika byla Nejvyššímu soudu doručena až více než měsíc po doručení vyjádření Nejvyššího státního zástupce stěžovateli. Stěžovateli nelze přisvědčit, že s ohledem na jeho pobyt ve výkonu trestu měl Nejvyšší soud vyčkat delší dobu, neboť stěžovatel byl zastoupen obhájkyň, která mohla repliku sama vypracovat (případně informovat Nejvyšší soud o jejím pozdějším vypracování). Na informování Nejvyššího soudu byla týdenní lhůta více než dostatečná. K tomu Nejvyšší soud připomněl zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*. Ke stěžovatelově námitce o nerespektování nálezu sp. zn. I. ÚS 631/23 Nejvyšší soud uvedl, že Ústavní soud v tomto rozhodnutí řešil skutkově a právně odlišný případ. Závěry uvedeného nálezu však soudy respektovaly, neboť rádě odůvodnily, proč v dané věci nelze aplikovat § 58 trestního zákoníku.

12. Vrchní soud odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

13. Nejvyšší státní zastupitelství ve svém vyjádření uvedlo, že stěžovatelova argumentace je opakováním jeho dřívější obhajoby, na níž reagovalo ve svém vyjádření ke stěžovatelem podanému dovolání. Podle jeho názoru v předmětném trestním řízení nedošlo k porušení ústavních práv stěžovatele.

14. Vrchní státní zastupitelství v Olomouci se zcela ztotožnilo s obsahem napadených rozhodnutí.

15. Obdržená vyjádření Ústavní soud zaslal stěžovateli na vědomí a k případné replice. Stěžovatel v ní v první řadě opakuje, že navzdory obsahu vyjádření se soudy s částí jeho obhajoby vůbec nevypořádaly. Argumentaci Nejvyššího soudu k jeho možnosti reagovat na vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství k podanému dovolání považuje za překvapivou. Odmítá tvrzení, že by vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství neobsahovalo žádnou novou skutečnost a nemělo vliv na napadené rozhodnutí. Jak vyjádření k dovolání, tak replika se na několika stranách textu věnovaly zásadním právním a skutkovým otázkám (např. trestní odpovědnosti za tzv. lhostejnost). Nesporně pak vyjádření upozornilo jako první na nálezu sp. zn. I. ÚS 631/23, jehož obsahu se pak stěžovatel věnoval ve své replice. Nejvyšší soud uvedený nálezu v napadeném rozhodnutí zcela ignoroval (a v této praxi zřejmě hodlá nadále pokračovat). Dále stěžovatel odmítá, že nemohl počítat s jakoukoliv lhůtou pro podání repliky. Je-li účastníkovi nějaké vyjádření zasláno k případné replice, je nutné mu za tímto účelem poskytnout alespoň přiměřenou lhůtu. Stěžovatel se navíc po celé trestní řízení hájil sám. Doba jednoho týdne za přiměřenou považovat nelze, zvláště s přihlédnutím k rozsahu vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství. Ve zbytku zopakoval argumentaci uplatněnou v ústavní stížnosti.

IV. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

16. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž byla vydána rozhodnutí napadená ústavní stížností. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Stěžovatel vyčerpал všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva; ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario).

V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

17. Ústavní soud přezkoumal napadená rozhodnutí a poté, co se seznámil též s vyžádaným spisem a výše rekapitulovanými vyjádřeními, dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná, neboť v dovolacím řízení došlo k porušení principů spravedlivého procesu.

18. Ústavní soud i Evropský soud pro lidská práva ve svém judikatuře opakovaně vyjádřily nutnost chránit základní principy kontradiktorního řízení, a to i v případě trestního dovolacího řízení [viz např. bod 21 usnesení ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. II. ÚS 1576/15 (U 9/78 SbNU 647), bod 89 a násl. nálezu ze dne 26. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 3235/15 (N 80/81 SbNU 349), a zejména body 43 až 47 nálezu ze dne 8. 11. 2023, sp. zn. III. ÚS 2300/21, v nichž je uvedena i další judikatura Evropského soudu pro lidská práva]. Ani na dovolací řízení nelze nahlížet jako na autoritativní "monolog" Nejvyššího soudu, nýbrž jako na kontradiktorní řízení, v němž je "výměna" argumentace stran pro rozhodnutí nepostradatelná. Uvedené platí tím spíše, lze-li za součást ustálené judikatury Nejvyššího soudu považovat principy "sebeomezení", kvůli nimž tento soud odmítá jakkoliv vykročit z rámce daného odůvodněním uplatněných námitek. Odsouzený, který podal dovolání, má tedy právo reagovat na vyjádření státního zástupce k tomuto dovolání. Nedostane-li takovou možnost, podle výše uvedené judikatury soudů může jít o porušení jeho ústavních práv za splnění dvou podmínek. Zaprvé musí vyjádření státního zástupce obsahovat relevantní argumentaci (resp. odůvodnění jednotlivých argumentů), která není jen opakováním odůvodnění napadeného soudního rozhodnutí. Druhou podmínkou je neúspěch odsouzeného v dovolacím řízení. Druhá podmínka je v dané věci zjevně splněna, neboť stěžovatelem podané dovolání bylo odmítnuto.

19. Ústavní soud tedy přistoupil nejprve k posouzení toho, zda vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství obsahovalo argumentaci, kterou by bylo možné považovat za novum. Pro kladnou odpověď nasvědčuje již samotný rozsah vyjádření (14 stran), rozhodující je však samozřejmě obsah. I z tohoto hlediska je třeba stěžovateli přisvědčit, že vyjádření argumentaci vrchního soudu výslovně ("nad rámec těchto závěrů") rozšiřuje. Poukázat lze například na body 19 a 20, zabývajícími se tzv. (ne)pravou lhostejností pachatele ve vztahu k naplnění znaku zavinění, nebo na bod 24, upozorňující na nálezu ze dne 27. 6. 2023, sp. zn. I. ÚS 631/23 (zabývající se ústavně konformní aplikací institutu mimořádného snížení trestu odnětí svobody). Zatímco otázkou druhu lhostejnosti se Nejvyšší soud zabýval (bod 70 usnesení), s možností aplikace závěrů uvedeného nálezu se nikterak nevypořádal. V tomto směru je nutné odmítnout argumentaci z vyjádření Nejvyššího soudu k ústavní stížnosti, podle níž by snad ignorování námitek státního zástupce mělo být současně ochranou ústavních práv stěžovatele. Kromě obecně nepřijatelného "blahosklonného" tónu takového uvažování je totiž úplně ignorování uvedeného nálezu zjevně v neprospěch obhajoby. Podle Ústavního soudu je tedy v dané věci splněna i první z výše uvedených podmínek.

20. Dále Ústavní soud posuzoval, zda stěžovatel měl reálnou možnost na vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství reagovat.

21. Stěžovatel podal dovolání dne 14. 6. 2023. Dne 21. 7. 2023 bylo stěžovatelovo dovolání zasláno Nejvyššímu státnímu zastupitelství s možností se k němu vyjádřit. Z předkládací zprávy Nejvyššímu soudu (č. l. 1526) ze dne 17. 8. 2023 je zřejmé, že se Nejvyšší státní zastupitelství doposud nevyjádřilo. Teprve 11. 9. 2023 (pondělí) bylo Nejvyššímu soudu doručeno čtrnáctistránkové

vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství (č. l. 1528 a násl.). Následující den, v úterý 12. 9. 2023, je toto vyjádření přeposláno stěžovateli "k případné replice" (č. l. 1539). Hned na následujícím listu je pokyn kanceláři ze dne 18. 9. 2023 o nařízení neveřejného zasedání na den 19. 9. 2023 (úterý). Toho dne v 9:30 hodin neveřejné zasedání proběhlo a Nejvyšší soud rozhodl o odmítnutí stěžovatelova dovolání. Stěžovatelova replika k vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství se ve spise krajského soudu sice nenachází, avšak Ústavní soud nemá o její existenci (a doručení Nejvyššímu soudu dne 13. 10. 2023) důvod pochybovat, neboť ji ve vyjádření k ústavní stížnosti zmiňuje rovněž Nejvyšší soud.

22. Z uvedeného popisu Ústavní soud dovedl, že stěžovateli nebyla dána reálná možnost reagovat na obsáhlé vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství. Zároveň se však Ústavní soud neztotožňuje s tvrzením stěžovatele, že přiměřenou by byla měsíční lhůta s ohledem na jeho pobyt ve výkonu trestu. Jakkoliv lze za součást řádné obhajoby považovat to, že se obviněný (zvláště je-li práva znalá osoba) s obsahem dovolání a repliky předem seznámí, nelze vycházet z toho, že je bude v podmínkách výkonu vypracovávat. Takový náhled by odporoval smyslu povinného právního zastoupení v dovolacím řízení. Argumenty Nejvyššího soudu o aplikaci zásady *vigilantibus iura scripta sunt* a možnosti stěžovatele (resp. jeho obhájkyň) informovat soud o chystané replice by mohl Ústavní soud akceptovat tehdy, domáhal-li by se stěžovatel mimořádného zacházení. Nestanovil-li však Nejvyšší soud stěžovateli k replice žádnou konkrétní lhůtu a meritorně rozhodl za necelý týden od zaslání vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství zástupkyni stěžovatele, je podle Ústavního soudu zřejmé, že stěžovateli se nedostalo ani řádného zacházení.

23. Jak je uvedeno výše (viz bod 16 tohoto rozhodnutí), možnost podat repliku je ustálenou judikaturou soudů považována za důležitý nástroj obhajoby, a je proto nepřijatelné dát k jejímu využití pouze formální příležitost. Postup Nejvyššího soudu však je nutno označit právě takto, neboť je zřejmé, že prostudování čtrnáctistránkového vyjádření, zajištění komunikace zástupkyně se stěžovatelem, který je ve výkonu trestu, dohody na základních bodech případné repliky a její následné vypracování, není reálné stihnout v pěti pracovních dnech. Zejména za situace, kdy zpracovatelům repliky není tato časová naléhavost známá. Z prostého zaslání věci "k případné replice" den po obdržení argumentačně obsáhlého vyjádření nebylo podle Ústavního soudu možno dovést, že Nejvyšší soud plánuje o dané věci meritorně rozhodnout v řádu několika dnů ? zvláště nevykazuje-li věc znaky naléhavosti a druhý účastník řízení (Nejvyšší státní zastupitelství) měl na vypracování vyjádření k dispozici dobu zhruba 50 dní. Z hlediska obecné ochrany práv obviněných je namísto buď k vypracování repliky autoritativně stanovit dovolatelům konkrétní lhůtu, anebo je při zaslání vyjádření druhého účastníka vyzvat k bezodkladnému sdělení, zda budou repliku podávat.

24. Po zvážení všech výše uvedených okolností dospěl Ústavní soud k závěru, že napadeným usnesením Nejvyššího soudu došlo k porušení stěžovatelova práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny.

25. K opačnému závěru nemůže podle Ústavního soudu vést ani zmínka o již připraveném neveřejném zasedání v okamžiku doručení vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství. Pokyn kanceláři k nařízení neveřejného zasedání je ze dne 18. 9. 2023 (č. l. 1540), byl tedy udělen se znalostí údajů o tom, že stěžovateli bylo vyjádření odesláno 12. 9. 2023. U neveřejného zasedání, jehož organizace a průběh jsou ve srovnání s ostatními soudními jednáními zcela bezproblémové (pokyn k nařízení neveřejného zasedání zmiňuje nutnost zajištění místnosti v budově Nejvyššího soudu a informování dvou členů senátu o konání zasedání, bez vyrozumívání a možné účasti dalších osob - viz § 242 odst. 2 tr. řádu), nemůže takový argument obstát.

26. Vzhledem k tomu, že Ústavní soud shledal porušení základních práv a svobod stěžovatele v procesních aspektech vydání napadeného rozhodnutí a po vrácení věci bude Nejvyšší soud o podaném dovolání rozhodovat znovu, není podle Ústavního soudu namísto, aby se nyní zabýval

ostatními námitkami týkajícími se porušení stěžovatelových hmotných práv. Ochrana základních práv a svobod stěžovatele bude nadále především povinností obecných soudů (čl. 4 Ústavy). Ve zbytku tedy ústavní stížnost odmítl pro prozatímní zjevnou neopodstatněnost (obdobně bod 64 nálezu sp. zn. III. ÚS 2300/21).

27. Ústavní soud uzavírá, že usnesením Nejvyššího soudu došlo k porušení stěžovatelova práva na soudní ochranu zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny. Ústavní stížnosti proto zčásti vyhověl a podle § 82 odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu napadené usnesení Nejvyššího soudu zrušil. V části směřující proti usnesení vrchního soudu ústavní stížnost odmítl pro zjevnou neopodstatněnost podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu. Takto rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť měl za to, že od něj nelze očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

28. Návrhu na odklad vykonatelnosti napadených rozhodnutí Ústavní soud nevyhověl, neboť stěžovatel jej neodůvodnil žádnými mimořádnými okolnostmi. Nelze mu přisvědčit, že by výkon trestu pravomocně odsouzených osob nebyl důležitým veřejným zájmem. Jde naopak o ústavně souladnou zásadu. Stěžovatelovo pravomocné odsouzení nebylo nálezem Ústavního soudu nikterak zpochybněno (pochybení bylo shledáno pouze v řízení o mimořádném opravném prostředku).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)